

ת"פ 43200/09/13 - ניסים אלבז נגד תביעות צפת

בית משפט השלום בקריית שמונה

13 מרץ 2014

ת"פ 43200-09-13 תביעות צפת נ' אלבז(עציר)

לפני	כב' השופט הבכיר, מרדכי נדל
מבקש:	1. נסים אלבז (עצור)
נגד	
משיבה:	1. תביעות צפת

החלטה

בפניי בקשה לעיון בחומר חקירה בהתאם להוראות סעיף 74(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**).

רקע כללי:

כנגד המבקש הוגש ביום 29.9.13 כתב אישום אשר במרכזו שני אירועים אשר התרחשו בקבר הרשב"י במירון.

האירוע הראשון התרחש, כך על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.9.13 בסמוך לאחר השעה 23.00 עת ישן המבקש במרפסת הכוהנים אשר במקום.

על פי הנטען בכתב האישום, עובד ניקיון במקום ביקש מן המבקש להתפנות מהמקום אך המבקש סירב ומשכך, נחלצו שני מאבטחים, מר יוסף לוי (להלן: **יוסף**) ומר אמנון גרבי (להלן: **אמנון**) לעזרת העובד.

בשלב זה, כך נטען, ניסה המבקש לתקוף את המאבטחים כך שהחזיק בידו מוט ברזל והניף אותו לכיוונם. המאבטח אמנון תפס את המוט בידיו, או אז החל המבקש לרוץ לכיוון היער וצעק: "תבואו ליער, אני יזיין אתכם ואני יראה לכם מה זה".

האירוע השני, כך עולה מעובדות כתב האישום, התרחש למחרת היום בתאריך 22.9.13 בסמוך לאחר השעה 15.00.

במועד זה, כך נטען, עבר המבקש ליד המתלוננים בכניסה לקבר הרשב"י והחל לצעוק: "עוד לא נגמר הסיפור שלכם

עמוד 1

ואני עוד אזיין אתכם".

המאבטחים יוסף אמנון וטל מנחם (להלן: **טל**) הלכו אחרי המבקש וביקשו ממנו לא לצעוק ולא להפריע למתפללים. בשלב זה, כך על פי עובדות כתב האישום, ניסה טל לתפוס את המבקש או אז תקף המבקש את טל במכת אגרוף לבטנו.

המתלוננים הזעיקו משטרה למקום ותוך כדי שהם שומרים על המבקש עד להגעת המשטרה, קילל הנאשם ואיים על המתלוננים כמפורט בסעיף 6 לעובדות כתב האישום ואף משך באוזנו של טל כמפורט בסעיף 7 לעובדות כתב האישום.

על בסיס האמור לעיל, יוחסו למבקש העבירות הבאות: איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק וכן, עבירת ניסיון תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 25 לחוק + סעיף 379 לחוק.

טענות המבקש:

בפתח בקשתו הצביע המבקש על הטענה העומדת בבסיס הגנתו וטען, כי המאבטחים הם אלה אשר התנהגו כלפיו באלימות כעולה מראיות שונות המצויות בתיק החקירה.

לאור העובדה כי המאבטחים נחקרו באזהרה אך הוחלט שלא להעמידם לדין, טוען המבקש כי יש להמציא לידיו את החלטת המדינה בעניינם של המבקשים וזאת, בכדי שיוכל לשקול העלאת טענת אפליה מצדו.

כמו כן, עתר המבקש כי יומצא לידיו העתק הרישום הפלילי ותיקי המב"ד של עדי התביעה 1-6.

זה המקום לציין, כי המדובר במתלוננים אשר שמותיהם נזכרו במסגרת סעיף 1 לעובדות כתב האישום.

כמו כן, עתר המבקש להמציא לידיו העתק מרשימת חומר החקירה.

טענות המשיבה:

במסגרת תגובתה מיום 10.3.14 הודיע ב"כ המשיבה כי רשימת חומר החקירה הועברה לידי ב"כ המבקש ביום 9.3.14.

המשיבה התנגדה להעברת הרישום הפלילי של עדי התביעה 1-6. לטענתה, אין כל רלוונטיות לעובדת קיומו של עבר פלילי למי מן העדים וכן, כי אין בכך כדי לפגוע בהגנת המבקש.

עוד נטען, כי בקשה כה גורפת מעידה על ניסיון לבצע "מסע דיג" ללא כל ביסוס.

לעניין הבקשה לקבל העתק ההחלטה במסגרתה הוחלט שלא להעמיד לדין את המתלוננים לצורך בחינת אפשרות העלאת טענת "הגנה מן הצדק" נטען, כי אין מקום להיעתר לה.

המשיבה טענה כי המדובר במאבטחים אשר תפקידם היה להגן על המבקרים במקום.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה לפיה דין הבקשה להתקבל בחלקה.

במסגרת בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124 (להלן: **עניין אל הוזייל**) עמד בית המשפט על הגדרת המונח "חומר חקירה" לעניין הוראות סעיף זה:

"...דעתי כדעת בא-כוח העותרים, כי אין לפרש את המונח "חומר החקירה" שבסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי פירוש דווקני ומצמצם, המגביל את תחולת הסעיף לחומר הראיות, המתייחס אך ורק במישרין למעשה העבירה המיוחס לנאשם. "חומר חקירה", במובן ההוראה האמורה, גם ראיות השייכות באופן הגיוני לפריפריה של האישום במשמע. מטבע הדברים, אין לקבוע בנושא זה כללים גורפים וממצים; בכל משפט חייבים נציגי התביעה, ובמקרה של חילוקי דעות - בתי המשפט, להיות מודרכים על-ידי כללי השכל הישר ועל-ידי המגמה לאפשר לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה (ראה בעניין זה גם ע"פ 179/79 [4], בעמ' 692-691). אולם, במסגרת השימוש בשיקול הדעת, כאמור, אין גם להפליג למרחקים ולכלול במונח של "חומר החקירה" ראיות, שהרלוואנטיות להן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית, ולא כל שכן אין להחיל ככלל את הוראות סעיף 74 האמור על חומר שולי שכזה, אשר בלאו הכי אינו יכול להיות קביל באותו משפט..."

(שם, בעמ' 129).

על רקע דברים אלה, אפנה לבחון את טענות המבקש לעניין זכות העיון במסמכים הנזכרים בבקשה.

רשימת חומר החקירה-

לאור הודעת ב"כ המשיבה לפיה רשימת חומר החקירה הועברה לידי ב"כ המבקש ביום 9.3.14, הרי שמתיתר הצורך לדון בטענתו זו של המבקש.

הרישום הפלילי של עדי התביעה 1-6-

פסק הדין המנחה לעניין זה ניתן במסגרת בש"פ 5881/06 **בניזרי נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים].

בעניין זה נקבע, כי גיליון הרשעות קודמות אכן מהווה חומר חקירה ואולם, זכות העיון בו תקבע בהתאם למידת הרלוונטיות שלו להגנת הנאשם.

יובהר כבר כעת, כי לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ המבקש להמציא לידי העתק מתיקי המבד"ים שכן, אלה אינם נכללים במסגרת הרישום הפלילי כלל ועיקר.

יפים לעניין זה הדברים אשר נאמרו במסגרת עניין בניזרי דלעיל:

"...היקף הרישום הוגדר בסעיף 2 הנ"ל ואינו כולל תיקים הממתינים לבירור דינם או תיקים סגורים. אלה האחרונים הוצאו במפורש ממסגרתו של סעיף זה, וההתייחסות אליהם מצויה בסעיף 11 לחוק המרשם. (תיקים תלויים ועומדים סעיף 11. תיקים סגורים סעיף 11(א) (לגבי תיקים סגורים - המידע ביחס אליהם ימסר רק לגופים המנויים בתוספת השלישית שבית המשפט אינו נמנה עימם)..."

(שם, פסקה 6).

בית המשפט העליון ציין, כי מבחן הרלוונטיות של חומר החקירה מונה חמישה ראשים תוך שהוא מאמץ לעניין זה את עמדת המדינה במסגרת בש"פ 4481/00 **יחזקאלי נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]: הקשר בין שאלת מהימנותו של העד לבין טיב הרישום הפלילי וסוג העבירות הרשומות בגיליונו של העד, חלוף הזמן מעת ההרשעה, הקשר בין האישום שלגביו העד מעיד לבין הרשעותיו הקודמות, הפוטנציאל הראייתי הגלום בעדותו של העד וכן, מידת מעורבותו של העד באירוע נשוא כתב האישום.

כעולה מטענתו של המבקש, הבסיס לבקשתו לעיין בגיליונות הרישום הפלילי של המתלוננים, הינה טענתו לפיה, הם אלו אשר התנהגו אליו באלימות ובגסות ומעובדות כתב האישום עולה, כי רק עדי התביעה 2,3 ו-4 היו מעורבים באירועים נשוא כתב האישום.

לפיכך, ומשלא הצביע המבקש על טעם כלשהו אשר בגינו התבקש עיון ברישום הפלילי של יתר שלושת המאבטחים, עדי התביעה 1,5 ו-6, ולפיכך, מצאתי לדחות את בקשתו ביחס לעדים אלה כבר כעת.

לאור הלכת בניזרי, הרי שבטרם תתקבל החלטה לעניין הרישום הפלילי של עדי התביעה 2,3 ו-4 יש לבחון את מידת

הרלוונטיות של רישום זה בהתאם למבחנים הנזכרים לעיל.

משכך, בטרם תינתן החלטה לעניין, הנני מורה למאשימה להעביר לעיונו של בית המשפט העתק מן המרשם הפלילי של עדי התביעה 2,3 ו-4.

ההחלטה שלא להעמיד לדין את המתלוננים:

במסגרת טיעוניו לעניין זה, הפנה ב"כ המבקש להחלטתו של בית המשפט המחוזי במסגרת ב"ש (נצ') 668/10 **אבוטבול משה נ' מדינת ישראל** [פורסם באתרים המשפטיים].

בהחלטתו זו, קבע כבוד השופט ע. עיילבוני, כי קיימת לעורר הזכות לעיין בנימוקי ההחלטה שלא להגיש כתב אישום כנגד מעורבים אחרים באירוע אשר נידון באותו עניין וזאת, בכדי לאפשר לעורר להעלות טענת הגנה מן הצדק.

אעיר, כי דברים ברוח דומה ניתן למצוא בחוות דעתו של כבוד השופט (כתוארו אז) א. גרוניס במסגרת ע"מ 2398/08 **מדינת ישראל נ' אליצור סגל** [פורסם במאגרים המשפטיים].

יחד עם זאת, סבורני כי יש עובר להעמדת ההחלטה לעיין ב"כ המבקש יש להגישה תחילה לבית המשפט וזאת, בכדי לבחון את נחיצות גילוייה של החלטה זו לטענת ההגנה האפשרית עליה הצביע המבקש.

וידגש, ככל שאין בידי המשיבה תרשומת לעניין השיקולים אשר הביאו להחלטה שלא להעמיד לדין את יתר המעורבים בעניין (עדי התביעה 2,3 ו-5) עליה להכין תרשומת לעניין זה.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני מורה למשיבה להעביר לעיון בית המשפט עד ליום 17.3.14 העתק מגיליון הרישום הפלילי של עדי התביעה 2,3 ו-4 וכן, העתק מן ההחלטה שלא להעמיד לדין עדי תביעה אלה.

לאחר קבלת המסמכים הנזכרים לעיל, תינתן החלטה בבקשה.

ניתנה היום, י"א אדר ב תשע"ד, 13 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.

הוקלד על ידי